

MIKULÁS ÜNNEPSÉG EGYHÁZKÖZSÉGEINKBEN

2016. december 4-én, Advent 2. vasárnapján a Mikulás látogatott el Egyházközségeinkbe, hogy a gyermekeket és fiatalokat továbbra is a jóra buzdítsa. A látogatást a kisebbek versekkel köszönték meg, amelyet a Mikulás ajándécsomagok kiosztásával hálált meg.

Szent Miklós püspök élete: A történelmi Miklós életéről kevés dokumentált adat áll rendelkezésre. Az életéről szóló források egyrészt a krétai Andrásról származnak (700 körül), másrészt egy János nevű konstantinápolyi szerzetestől. Miklós valószínűleg 270 és 286 között született Patara kisvárosban, Kis-Ázsiában. 19 éves volt, amikor nagybátyja (szintén Miklós myrai püspök) pappá szentelte. Utóbb a Sion kolostor apátja lett Myra közelében. (A Lycia római provinciában fekvő Myra ma Demre néven egy kis település kb. 100 km-re délnyugatra Antalyatól Törökországban. A 4. században püspöki székhely volt.) A szüleitől örökölt vagyont szétosztotta a szegények között. Egyesek szerint a gyógyszerészek és a hajósok védelmezője volt. Segítette a szegény gyermekeket és ezért szentnek tartották őt. A fent említett források szerint Miklós részt vett az első nikaiai zsinaton.

Ereklyéi: 1071. augusztus 26-án IV. Rómanosz bizánci császár megütközött a szeldzsuk törökökkel a manzikerti csatában. A csatában a törökök győztek, Romanoszt foglyul ejtették, ezzel Kis-Ázsia a szeldzsukok kezére került. Alexiosz Komnénosz visszahódította ugyan Kis-Ázsiát, de uralkodásának első időszakában a helyzet még elég zavaros volt. Ezt kihasználva, 1087. május 9-én itáliai kereskedők (velencei és bari illetőségűek), mivel ezt megelőzően kereskedelmi flottájuk nagy része odaveszett a viharokban, azt gondolták, Szent Miklós védőszentjük elpártolt tőlük, ezért kalózzokkal feltörték sírját, csontjait ellopatták és ereklyeként Bariba vitték. A törökök és olaszok között most is vita van a csontok visszaszállításáról, de a Vatikán már ez ügyben Bari mellett áll ki. Bariban a szentet azóta a hajó érkezése napján, május 9-én is ünneplik.

Az ünnepségen készült fotók megtekinthetők a [KÉPGALÉRIÁBAN!](#)

ATLASZ JÁNOS PLÉBÁNOS EMLÉKEZETE

A gávai római katolikus temetőben áll egy sírbolt, amelynek a bejárata fölötti táblán két név olvasható: özv. Atlasz Józsefné, Szakkay Terézia és Atlasz János római katolikus lelkész. A gávai római katolikus egyházközség történetének kutatása során derült arra fény, hogy az itt nyugvó Atlasz János egykori plébános volt az, aki áldozatos szolgálattal a Munkás Szent József templomot építette fel. A kripta állaga - az eltelt majd

110 év során - erősen leromlott és méltatlanná vált arra, hogy az ott nyugvók számára örök hajlék legyen, a feltámadás napjáig. Az egyházközségben már 2015-ben felvetődött a

gondolat, hogy a templom építőjének és édesanyjának nyughelyét, a szükséges mértékben fel kellene újítani. A felújítási munkálatok ez év október 1-én kezdődtek el és Mindenszentek ünnepére fejeződött be. A sírbolt belső terében a kinőtt vadnövényzet és szemétkupac került eltávolításra, majd földet terítettünk szét. A kripta felső díszítő ívének darabjait sikerült megtalálnunk, amelyek visszahelyezésre kerültek egykori helyükre. Ezt követően a bejáratot felfalaztuk. A sírhely körbe lett csiszolva, így eltávolításra került a rárakódott moha és egyéb más szennyeződések is. A további kőműves munkák során az építmény körbe lett hálózva, élvédőzve majd lesimítva. Jól látható helyen egy kereszt és egy gránit tábla került felhelyezésre, amelynek szövegezése a következő:

Itt nyugsziközv. Atlasz Józsefné Szakkay Terézia 1820. szeptember 27. - 1908. december 7. és fia Atlasz János 1840. december 8. - 1927. június 17. római katolikus plébános akinek áldozatos szolgálatával épült meg a gávai Munkás Szent József templom 1898-ban

Az elkészült sírbolt szentelésére 2016. november 1-én került sor, amelyet Ferenczi Richárd plébános atya, a temetői szertartást követően végzett el. A síremlék felújításának teljes költségét az egyházközség hívei adományaikkal támogatták, amelynek gyűjtését az október 23-ai Szentmisén tartottuk meg. Minden adakozónak a jó Isten fizesse meg jószívűségét, sokszorosan!

A Mindenszentek tiszteletére bemutatott Szentmisén hangzott el Atlasz János plébános életrajza, amelyet az alábbiakban közlünk:

Atlasz János 1840. december 8-án született. Az életrajzához végzett kutatásaink szerint - amelyben segítséget nyújtott Holmár Zoltán történész, a Jósa András Múzeum Közművelődési Osztályának vezetője - Atlasz János születési helyét ez idáig nem sikerült megtalálnunk. Édesapja Atlasz József, édesanyja Atlasz Józsefné, született Szakkay Terézia. Édesapjáról valamint testvéreiről nincs információnk, édesanyjáról annyit tudunk, hogy 1820. szeptember 27-én született. Gyermekeként János, az elemi iskolát elvégezve 1853 és 1859 között az egri Ciszterci Rendi Katolikus Gimnázium diákja volt, ahol 1859-ben végzett és a gimnáziumba járt ösztöndíjasok és jutalmazottak között szerepelt, Rajner-díjas tanulóként. A díjat 1846-ban - halálának évében - alapította meg Rajner Károly egri segédpüspök, aki bőkezű ösztöndíj programot indított többek között az egri Lyceum, a tanítóképző, a kassai és az egri iskolák diákjai számára, de támogatásban részesültek tanítók, kántorok, szegényebb javadalmazású papok és káplánok, de iparosok és földművelők is. A középiskola után Atlasz János tovább folytatta tanulmányait, teológiára jelentkezett, amelyet az egri Papnevelő Intézetben végzett el. 1865 októberében már a Heves megyei Detk községben újmisési káplán. Egy évvel később 1866 októberében Balla község segédlelkésze, majd 1868 decemberében Egerszalókra került káplánként. 1869 októberében Szentistván községben újra segédlelkész, míg két évvel később 1871-ben Alsószentgyörgyön káplán. 1873. március 6-án elhunyt Wisnyey Sándor, Kótaj község római katolikus papja, így a megüresedett plébániára április 25-én Atlasz Jánost nevezték ki, aki a kótaji hívek mellett az ibrányiak lelki gondozását is ellátta. A 7 éves kótaji szolgálatot követően 1880 júliusában helyezték át Gávára, ahová ugyancsak plébánosi kinevezést kapott. Abba a Gáva községbe érkezett meg, amelyben a hívek nagy vágyát tette teljessé Bartakovics Béla egri érsek, amikor kereken 10 évvel korábban 1870-ben engedélyezte plébánia felállítását és Farkas Imre személyében megadta az első helyben lakó plébánost is. Őt váltotta Atlasz János, aki ezzel a gávai egyházközség második plébánosa lett. Gáva mellett ellátási terület volt számára Rózsás, Varjúlapos, Paszabcsúcs, a Papoktanya, valamint az Ocskaytanya. A plébánia épülete mellett a Szentháromság tiszteletére szentelt kápolna szolgált miséző helyül amelyet egy magtárból alakítottak át a hívek. Ezt az épületet a jászóvári premontrei prépostság 1868-ban adományozta az egyházközségnek.

Gondjaira bízták továbbá a Farkas Imre által megszervezett római katolikus elemi iskola irányítását is, amelyben ezidőtájt 100 gyermek végezte tanulmányait. Összességében egy már kifermált, de viszonylag fiatal és céltudatos egyházközség életébe és irányításába csöppent bele. Plébánosságának mindezek mellett a legnagyobb feladata mégis az volt, amikor egyet értve a gávai hívek akaratával templomépítésbe kezdett. Samassa József érsek, Eger ősz galambja - ahogy kortársai nevezték, 1896 és 1909 között Szabolcs vármegyében, első körben négy településnek adományozott anyagi támogatást azzal a céllal, hogy ott a hívek számára templomot építsenek. Az egyik volt Nyíregyháza - a mai Magyarok Nagyasszonya társszékesegyház - majd Kótaj, Tiszaeszlár, valamint Gáva. Atlasz János, mintegy kinyújtott karja lett az érseknek, így vállalta fel a templomépítés minden örömét és nyűgét. Ő volt az, aki első perctől kezdve rendszeresen egyeztetett Wind István egri okleveles építőmérnökkel, a templom tervezőjével és építésével. Ő volt az aki sok huzavona után, bölcs előrelátásával sikeresen megegyezett a néhai Kiss Áron örökösével, az építésre szánt telek megvásárlásáról.

Ő volt az, aki szembeszállt az egyházközség érdekből lefizetett 26 rosszindulatú tagjával, akik az építkezési vállalkozást feljelentették az érseknél, mondván, hogy a templom számára ők jobb helyet tudnának. Samassa érseknek saját kezével megírt hosszú levelében így fogalmaz: *„Feltehető- e rólam kegyelmes Uram! hogy aki éltem fő feladatául hitközségem úgy anyagi, mint szellemi előhaladását tűztem ki, most épen megfosztani akarnék egy hitközséget az által, hogy oly templomtelket választanék, mely mint az illetők kérvényében van, árvízveszélyes, alantas helyen volna? Hiszen ez esetben csak nem követne a hitközség nagy tömege, színe java? A Mérnök úr is kifogásolta volna? A magunk kárára csak nem akarnánk dolgozni? ...”*. Majd így zárja levelét: *"Ha tehát kegyelmes Uram! eltekintve az én szerény kívánságomtól, a hívek óhajta figyelemre méltatandó, úgy méltóztassék a hitközség óriási többségének óhaját magas kegyébe venni, mely abból áll és általam kézcsók mellett a legmélyebb alázattal arra kéri Excellentiádat, miszerint az új templomot, melyet Excellentiádnak hívei iránti főpásztori szeretete emeltet, ne a tőlünk távoli más utcára, hanem a katolikusok nagy többsége által lakott első utcában, melyben jelenleg is van, a kiválasztott szép, utcára nyíló emelkedett helyen kegyeskedjék felépíttetni; mert csakis ezen esetben tudják háborgó lelküket megnyugtatni azon illetlen merénylet miatt, amit az a 26 egyén a hitközség ellen elkövetett. Mely alázatos jelentésem után, felszentelt kezeit csókolva, magamat atyai kegyébe ajánlva vagyok Excellentiádnak legalázatosabb fia az Urban - Atlasz János."* A levelet - mintegy nyomatékot adva - 73-an írták alá az egyházközség tagjai közül. Ennek a hathatós levélnek köszönhetően az érsek végül Atlasz állásfoglalását fogadta el, így minden akadályt elgördített az építkezés megkezdése előtt. Az építési munkálatok során 3-4 heti rendszerességgel, részletesen számolt be az építkezés folyamatáról és menetéről Oldall Jenő rakamazi alesperesnek, aki ezt továbbította is az érseknek. Minden nehézséget - mert az volt még - leküzdve 1898. október 30-án a gávai római katolikus templomot felszentelték. A rakamazi alespres nevében, a következő táviratot küldték még aznap a gávai Táviráda Hivatalból Samassa érseknek, amelynek szövege ekképpen szól: *„az excellentiad nagylelkue boekezusegeboel a 25 éves erseki székfoglalás emlékeire epuelt s mai napon paruy apat kanonok ur által megaldott diszes templom kereszteloe lakomajara gavan egybegyuelt papok es hívek nagymeltosagodat a legmélyebb hódolattal es halaval uedvoezlik, s 25 éves erseki jubileuma alkalmabol az isten mindenemue aldasat kivanjak gondviseles szerue draga eletere = megbizabol oldall jenoe alesperes”*.

A megépült templomot többen adományaikkal is igyekeztek szebbé tenni. Így maga Atlasz János is adományozott egy 5497 m² nagyságú szántóföldet és kaszálót, ami ma majd 1 hektár földterületnek felel meg. Adományozó levelében kikötötte, hogy haláláig a haszonélvezeti jogát fenntartja továbbá, hogy az ingatlan jövedelmét kizárólag a gávai templom fenntartására lehet fordítani. Ezt követően körültekintően elkészítette az egyházközség teljes és részletes

ingatlan és ingóságait tartalmazó leltárát, amely ma felbecsülhetetlen értékű információkat tartalmaz számunkra az akkori új templom berendezéseiről és használati tárgyairól. Még 1 évet szolgált az egyházközség élén, amikor is 1899. októberében, majd 60 évesen átadja azt utódának Szalay Lászlónak. Atlasz János nyugalmazott plébánosként gáván marad, édesanyjával Szakkay Teréziával, akinek 1809. december 7-én bekövetkezett haláláról így számol be Szabolcs Vármegye hivatalos lapja a Nyírvidék: *Atlasz János gávai nyugalmazott római katolikus lelkész a maga, úgy a rokonság nevében is fájdalomtól lesújtott szívvel jelenti a felejthetetlen jó anyának, rokonnak, özvegy Atlasz Józsefné született Szakkay Teréziának, a halotti szentségek ájtatos felvétele után, 89-ik évében e hó 7-én este 9 órakor végegyengülésben történt gyászos elhunytát. A megboldogult hült tetemei a gávai sírkertben fognak az örök nyugalom helyére e hó 9-én délután 3 órakor a római katolikus szertartás szerint tétetni. A szentmise áldozat pedig lelke üdvéért folyó hó 10-én fog az egek urának bemutatatni. Gáva, 1908. december 8. Áldás és béke legyen sokat szenvedett hamvai felett.* Atlasz Jánosról az ezt követő időkből már szinte semmit nem tudunk. Annyit igen, hogy magas kort megélt. 1925-ben ő volt az egri érseki főegyházmegye legidősebb papja. Végül két évvel később, 1927. június 17-én hunyt el, életének 87. évében és édesanyja mellé temették el Gáván. Végrendeletében a gávai egyházközségre hagyott 3 kataszter hold és 1506 □öl rétet, valamint 16 kataszter hold és 3537 □öl szántót. Ez átszámolva, ma közel 10 hektár földterület és annak jövedelme.

Azt gondolom, hogy ha az akkori egyházközség tiszteltből és hálából lelkipásztori munkásságáért őt egy díszes sírboltban helyezték végső nyugalomra, akkor nekünk, ma élő katolikusoknak is kötelességünk volt a templom építőjének nyughelyét méltó síremlékké tenni. Ezzel kifejezve hálánkat és köszönetünket, hiszen áldozatos szolgálatával egy új templom megépítésének fáradságait vállalta magára, amely ma a miénk is. Egyházközségünk minden elhunytjával együtt, nyugosztalja őket is a jó Isten, békében! Amen.

A felújításról és szentelésről készült fotók megtekinthetők a [KÉPGALÉRIÁBAN!](#)

ÜNNEP A BALSAI EGYHÁZKÖZSÉGBEN

A Balsai Egyházközség életében jelentős nap október 8-a. Ezen a napon ünneplik a hívek templomuk titulusának - Magyarok Nagyasszonyának - búcsúját. Ebben az esztendőben október 9-én különösen ünnepi örömmel gyűltek egybe a templomba, ugyanis a búcsú mellett, a korábban elvégzett felújítási munkálatokért is hálát adhattak a Mindenható Istennek. Az ünnepi Szentmisét Szováti Tamás orosi esperes- plébános atya

mutatta be Ferenczi Richárd plébános atyával közösen. Esperes atya a Szentmise kezdetén imádságos lélekkel és szenteltvízzel való meghintéssel megáldotta az elkészült templomot és a híveket. Beszédében kiemelte, hogy hűnek kell lennünk Magyarok Nagyasszonya oltalma alatt magyarságunkhoz. Valamint akár a balsai, akár más templom küszöbét lépjük át, hogy

ott imádkozzunk, a büszkeség érzése járjon át bennünket, mert hívő közösségben járulhatunk az oltárhoz, hogy onnan az Eucharisziában részesülhessünk. A legszentebb áldozat bemutatását követően Richárd atya megköszönte az ünnepi szónok szavait, és hogy eljött és megáldotta a templomot. Majd ismertette a jelenlévők számára, hogy milyen munkálatokat végeztek el a templomon. A legfontosabb, hogy megújult a templom- és a sekrestye tető. Ahol szükséges volt, ott megerősítették a tartószerkezetet, majd cserepes lemez fedést került fel. Megújult a stablon, illetve az esővíz elvezető csatornák is. Ezzel a korábbi előregedett tetőhéjazat hibái miatt keletkezett beázások és állagromlások teljesen megszűntek. A belső térben is nagyon fontos újítások valósultak meg. Az elektromos vezeték hálózat a templom megépítése óta nem volt korszerűsítve. Ez a hiányosság pótlásra került, így ma már korszerű, biztonságos kábelek kerültek a falakba. Valamennyi konnektor és lámpakapcsoló újra lett cserélve. A szentélyben szintén korszerű LED-es fényvetők lettek felhelyezve, amelyek erősebb fényűek és energiatakarékosak is. A sekrestyében pedig új világítótest ad látványosabban erős fényt. A munkálatok anyagi fedezetét az Egyházmegye, a helyi önkormányzat és adományok biztosították. Plébános Atya mindenkinek hálás szívvel köszönte meg a munkáját vagy az adományát. A múltért hála jár, a jövőre előretekintés. Így elmondta, hogy tervben van a külső és belső falak megújítása, valamint minden nyílászáró cseréje is. Az ismertetés és a köszönetnyilvánítást követően Tamás atya kért szót. Kiemelte, hogy az elhangzott sok munka elvégzéséhez kell a plébános, aki mindezek megvalósulását egybefogta és koordinálta. Ezért a jó Isten áldását kérte Richárd atyára. A Szentmise áldását követően, mindenkit agapéra és jó beszélgetésre vártak a hívek a templomudvaron.

Istenünk, a teremtett világ erőit te az ember munkájának rendelted alá. Kérünk, hogy munkánkat keresztény lélekkel végezve őszinte szeretetben élhessünk testvéreinkkel, és teremtet munkád folytatásában méltó módon vehessünk részt. Kérünk, Urunk, földi ajándékaiddal segíts és kormányozz minket, akiket mennyei kenyereiddel tápláltál. Krisztus, a mi Urunk által. Amen.

Az ünnepi Szentmisén készült fotók megtekinthetők a [KÉPGALÉRIÁBAN!](#)

VENI SANCTE SZENTMISÉK

Szent Mihály havának kezdete, a gyermekek, fiatalok és pedagógusaik számára is kezdetet jelent: a tanév indulását. A nyári szünidő pihenését követően, az iskolákban újra kezdetét vette az oktató- nevelő munka. Ebből az alkalomból egyházközségeinkben 2016. szeptember 11-én Ferenczi Richárd plébános atya, Veni Sancte Szentisét mutatott be, az oktatásban minden résztvevőért, kérte számukra a szerető Isten áldását és minden kegyelmét. Az ünnepi Szentmisében megáldotta a tanszereket, majd a tanulókat és oktatókat egyaránt.

Imádság tanév kezdetén: Ismét oltárod köré gyűltek, Uram, azok a gyermekek, akiket annyira szeretsz, s akiket földi életedben oly szívesen engedtéél magadhoz. Engedd kérünk, hogy ne csak közelítsünk Hozzád, hanem meg is találjunk, itt az oltárnál is, és az iskolában is. Abban a tudásanyagban, amelyet elsajátítva még alaposabban megismerünk Téged, mert műveidben láthatunk Téged. Adj nekünk ehhez erőt, tehetséget és szorgalmat, tanárainknak pedig elegendő szeretetet, igazságosságot és türelmet. Sokfelé lobbanak fel a világon, Uram, a

szeretlenség tüzei; gyakran állnak szemben egymással idősebbek és fiatalok, mert éket ver közük a meg nem értés és a szeretlenség. Ajándékozod meg kérünk az idősebbeket a belátással, a fiatalabbakat pedig a türelemmel. És akkor ismét szeretetben találkoznak egymással azok a nemzedékek, amelyek most nem tudnak egymás nyelvén beszélni. Te tizenkét éves korodban csodálkozva kérdezted szüleidtől: „Nem tudtátok, hogy Atyám házában kell lennem?” Add meg, hogy a mai fiatalok számára is ilyen természetessé válják az atyai házban való tartózkodás. Benépesülnek az iskolák, Uram, s napról napra hallgatjuk most ismét a napfényben fürdő termek csodálatos zengését, melynek hangjával nem versenghet semmiféle zenekar. Add meg, kérünk, hogy évről évre többen legyenek ezekben a termekben, és sok család vállalja a gyermekek felnevelésének áldozatát. Kérjük ehhez a Boldogságos Szűzanya, Bölcsesség Széke, Apostolok Királynéja áldását is! Ámen.

Az ünnepi Szentmisén készült fotók megtekinthetők a [KÉPGALÉRIÁBAN!](#)

2016. szeptember 11.

ELSŐ SZENTÁLDOZÁS

Az elsőáldozásra készülő gyermekek, mindeddig az áldozáshoz felsorakozott hívek között állva - ajkukat ujjukkal lezárva jelezték, hogy ők egyelőre "csak" Richárd atya áldását kérhetik, a Szentostyát viszont még nem. 2016. június 5-én a gávai, majd június 19-én a vencsellői egyházközségekben ez az összesen 18 gyermek számára eljött a nap, amikor hófehér ruhában az oltár elé lépve, családjuk, rokonaik szeretető tekintetétől kísérve ünnepélyesen magukhoz vehették a legméltóságosabb Oltáriszentséget.

Olyan kedves ez az ünnep; Elsőáldozás! Az életben most a nagy találkozás. Először tér be a szívetekbe az Isten, hogy oda örömet, boldogságot vigyen. Nagy szorgalommal, jó és rossz időben jártatok tanulni, hogy minden szépen menjen. Fáradástoknak ma van a jutalma, Jézus elégedett, boldog szent mosolya. Mosolyog és átölel, "jőjj velem kistestvér!"

Boldog ki ma ebbe a templomba betér. Boldogok a szülők, kik örömkönnyet sírnak, boldogok kik sok szépre, jóra tanítottak. Jézus megjutalmaz minden kicsi tettet, amit az Ő nevében, szeretetből tettek! Boldogság ragyog fel itt ma minden arcon, ezen a rügyfakasztó, Szent, kegyelmi tavaszon, Áradjon ma ránk a jói Isten áldása, szálljon ránk a béke tartós boldogsága! (ismeretlen szerző)

Az ünnepi Szentmisén készült fotók megtekinthetők a [KÉPGALÉRIÁBAN!](#)

2016. június 26.

ZARÁNDOKLAT CSÍKSOMLYÓRA

**„Aki zarándokol úton van,
Aki zarándokol, jó úton van!”**

Negyvennyolc zarándok indult el Gávavencsellőről május 13-án pénteken reggel a Szűzanya csíksomlyói kegyhelyéhez, hogy szeretetünket kifejezzük, hálánkat elvigyük és kéréseinket lába elé helyezzük Isten Anyjának, a Boldogságos Szűz Máriának. Az egész napos utazás fáradalmi után Székelyudvarhelyen pihentünk meg éjszakára. A szálláshely annyira új volt, hogy a mi csoportunk használhatta elsőként. Igazán kényelmes és pihentető volt a szállás. Szombaton korán reggel

indultunk Csíksomlyóra, hogy az előttünk lévő közel hatvan kilométert fennakadás nélkül tehesük meg. Ahogyan közeledtünk Csíksomlyó felé, egyre sűrűsödött a zarándokok sokféle csoportja. Örömmel tapasztaltuk meg, hogy egy cél felé tartunk. S ha különböző utakon és különböző módon is, de mindannyian ugyanarra a szentmisére igyekszünk. Megérkezve a csíksomlyói kegytemplom melletti parkolóba, rendeztük sorainkat, felvettük a „zarándok alakzatot” és elindultunk énekelve-imádkozva fel a hegyre, a Kis-Somlyó és a Nagy-Somlyó közti nyeregbe. Amikor felértünk még csupán néhány százan voltak fent. Majd szépen lassan, mire kezdetét vette a szentmise, megtelt a nyereg, s ameddig a szem ellátott zarándokok népe, Szűz Mária gyermekei voltak mindenhol. Együtt zengett milliónyi ajakról a szentmise imádsága és énekei. Szívvel-lelket melengető volt megtapasztalni ennyi ember tanúságtételét égi Édesanyánk iránti szeretetről, Jézus Krisztushoz való ragaszkodásról. Hit, szeretet, öröm, összetartás, magyarság, lelki megtisztulás -ezek mind együtt voltak ott fent a hegyen. Hiszem, hogy mindenki kicsit emberibb ember lett a hegyről lejöve. A vacsora és a szálláshely elfoglalása volt már csak a szombati feladatunk. Pünkösdvásárnap reggel elhagytuk székelyudvarhelyi szállásunkat, elindultunk haza. Korondon Pál Antal plébános atya átengedte a szentmise bemutatásának lehetőségét, így a pünkösdi szentmisét ebben a csodaszép templomban ünnepelhettük közösen a helyi hívekkel. Isten a meglepetések Istene... Szentmise után néhány korondi vásárfiát gyűjtöttünk be, majd Parajdon a sóbányában tettünk látogatást. Utaztunk hazáig, s az éjszaka közepén megérkeztünk épségben, egészségben. Hazatértünk lelki kincsekkel megrakottan, a találkozások örömeivel feltöltődve, hogy folytassuk földi életünk zarándokútját.

Ferenczi Richárd
plébános

A zarándoklaton készült fotók megtekinthetők a [KÉPGALÉRIÁBAN!](#)

2016. június 2.

"ÜDVÖZLÉGY OLTÁRISZENTSÉG!"

2016. május 29-én ünnepelte az Egyház Krisztus Szent Testének és Szent Vérének ünnepét. Az úrnapja (latinul Festum Eucharistiae, Solemnitas Corpus Domini) katolikus főünnep az eucharisztia tiszteletére, teljes nevén az Úr Testének és Vérének ünnepe. Magyarországon és több más országban (például Angliában és Walesben) a húsvéti időt lezáró pünkösdvasárnap után két héttel tartják. Jellemzően körmenet kapcsolódik hozzá. Napja eredetileg a Szentháromság vasárnapja utáni csütörtök volt és

sok helyen ma is akkor ünneplik. Ausztriában, Németország és Svájc bizonyos részeiben, Brazíliában, Dominikában, Horvátországban, Lengyelországban, Spanyolországban, Trinidad és Tobagóban és Portugáliában munkaszüneti nap. Elsősorban katolikus ünnep, de ünnepli az Ókatolikus Egyház és a latinizált keleti katolikus egyházak is.

Eredete

Az úrnapja ünnep gyökerei a 13. századig nyúlnak vissza. Az augusztiniánus rendi apáca Liège-i (másképp: Lüttichi vagy Cornilloni) Szent Juliana isteni sugallatra hivatkozva fordult az eucharisztia-ünnep létrehozása érdekében a tudós dominikánus St-Cheri Hugóhoz, Jacques Pantaléonhoz (a későbbi IV. Orbán pápához) és Robert de Thoret liège-i püspökhöz. Ebben az időben a püspökök beiktathattak helyi egyházi ünnepet: 1246-ban Robert püspök zsinatot hívott össze és elrendelte a Corpus Christi ünnep évente történő megtartását. A rendeletet és az ünnephez rendelt liturgia egyes részeit megőrizte Anton Joseph Binterim Vorzüglichsten Denkwürdigkeiten der Christkatholischen Kirche című műve. Általánosan elterjedt csak Juliana és Robert püspök halála után lett az ünnep. 1263-ban egy zarándok cseh pap szentmisét tartott a bolsenai Szent Krisztina templomban. Az átváltoztatás pillanatában kétség szállta meg, valóban Krisztus testévé válik-e a kenyér és a bor, amikor a megtört ostyából vércseppek hulltak a korporáléra (ostyaabrosz). A véres korporálét 1264. június 14-én Orvietóba vitték, ahol épp ott tartózkodott IV. Orbán pápa. A pápa 1264. szeptember 8-án Transiturus bullájában hirdette ki, hogy ezentúl minden évben a pünkösöd nyolcadát követő első csütörtökön tartsák meg az úrnapja ünnepét.

A magyarok lakta földön: Általános szokás a körmenet és a sok virágdísz: az úrnapja idejére már teljes virágdíszbe öltözteti a tavaszt vagy a kora nyarat a természet. Az úrnap körmenettel Magyarországon és másutt is összeforrt a virágszőnyeg, a falusi virágsátrak, a virágokkal díszített oltárok képe. A körmeneten Magyarországon más országoktól eltérően négy stáció van: négy oltárt állítanak, amelyet az Oltáriszentséggel végigjárnak a hívek. Az úrnap körmenetnek saját liturgiája van. A stációknál evangéliumot olvasnak és a pap az égtájak felé áldást oszt. Az első adatok magyarországi megünnepléséről 1292-ből és 1299-ből valók. Az 1501-es budavári körmeneten részt vett II. Ulászló király is.

Egyházközségeinkben ezen a napon már kora reggel nagy lelkesedéssel készítették a hívek az úrnap sátrakat. Majd a Mészáros Zsolt atya által bemutatott ünnepi Szentmisét követően

imádságos lélekkel követték a szentségi Jézust az úrnapi körmenetben, mint hitvallásul és bizonyágtételül mindenki előtt.

A szertartáson készült fotók megtekinthetők a [KÉPGALÉRIÁBAN!](#)

2016. május 30.

A BŐSÉGES TERMÉSÉRT IMÁDKOZTUNK

2016. április 24-én, Húsvét 5. vasárnapján egyházközségeink templomaiban búzaszentelési szertartást végzett plébános atya. A búzaszentelés (latin *litaniae maiores*, vagyis "nagyobb könyörgés") a határ, a búza- és gabonaföldek megáldása a keresztény liturgiákban. A római katolikusoknál a népszokás napja Szent Márk napja (április 25.) vagy egy ehhez közel eső nap. Szent Márk napján tartották, de magának a szertartásnak nincs kapcsolata Szent Márk ünnepével. A római katolikusok búzaszentelő

körmenetet tartanak a vetés megáldásáért, a jó termésért és a természeti csapások elhárításáért. Bár a körmenet neve búzaszentelő, a vetés minden fajtáját, a fákat és szőlőket is megáldották ilyenkor.

A hagyomány szerint a búzaszentelő körmenetet Liberius pápa rendelte el a 4. század közepén és a pogány Robigalia (vagy ambarvalia=körmenet a mezőre) ünnepet váltotta ki a keresztények közt. Tudjuk azt is, hogy Nagy Szent Gergely idején Rómában milyen útvonalon rendezték a körmenetet. Ez megegyezett az ambarvalia felvonulásának útvonalával. A Magyar Katolikus Püspöki Kar hivatalosan évente négy könyörgő napot ír elő, ezek közül az egyik a búzaszentelés. (A másik három: január 1. a világbékéért, farsang vasárnapja a világ éhezőiért és augusztus utolsó vasárnapja hálaadás a termés betakarításáért). Nyugat-Európa országaiból ezután a 9. században bukkan fel az írott forrásokban. A II. Vatikáni Zsinat utáni törvények szerint a búzaszentelést a templomban végzik, ahol a pap a mezőről hozott vagy erre az alkalomra csíráztatott búzát áld meg. Ebben a formában a szentelés tárgya, a búza hangsúlyozottabb szerepet kap. A búzaszentelés hagyományos formáinak megváltozása érintetlenül hagyta azokat a szokásokat, amelyek a szentelt búza népi fölhasználásával kapcsolatosak, s alig változtak a század elejéhez képest. Az asszonyok a szentelt búza fűvét imakönyvükben tartják, a férfiak korábban a kalapjuk mellé tűzték. Az egykori körmenetben a templomi zászlókra és keresztekre a hívek búzakoszorúkat fontak a templomi zászlókra és a keresztekre és ezekből sokan haza is vittek néhány szálát.

A szertartást a pap és a hívek a négy égtáj felé fordulva végezték. Búzaszentelő ének (a liturgia sorrendjében a pap és a hívek szövegei és az evangélium nélkül):

- **Észak felé:** Aki gondolsz a madárra, Köntöst adsz a kis virágra, Kegyes szemed legyen rajtunk, Tebened van bizodalmunk. Téli fagyban, hóban, jégben, Te vagy minden reménységem. Jön a tavasz, az új élet, Abban minden újra éled.

- **Kelet felé:** Te, ki hinted Igéd magvát, Kemény szívünk alakítsd át, Vesd el benne szent Igédet, Abból fakad örök élet. Itt a tavasz, fák rügyeznek, Áldd meg a mi vetésünket. Búzánk, árpánk aratásra, Hadd szökjön fel dúsan szárba.
- **Dél felé:** Kik bajukkal Hozzád futnak, Segítségért folyamodnak, Nem szenvednek ők segítséget, Mindig érzik segítséged. Ha velünk az Úr áldása, nincs gondunk az aratásra, Százszoros lesz a termésünk, Áldj meg urunk, erre kérünk.
- **Nyugat felé:** Úr Jézus, ki azt hirdetted: Ki veled tart, el nem veszhet. Erősítsd meg gyenge lelkünk, Örök tűzre ne kerüljünk. Ősi vihar hogyha kerget, Nyugtot szívünk nálad lelhet, Édes Jézus, kérünk szépen: Áldd meg munkánk egész évben.

A szertartáson készült fotók megtekinthetők a [KÉPGALÉRIÁBAN!](#)

2016. április 24.

HÚSVÉTHÉTFŐN TÖRTÉNT

A mi Urunk Jézus Krisztus halálát és feltámadását megünnepeelve, 2016. március 28-án Húsvéthétfőn Ferenczi Richárd plébános atya a Szentmisén jelenlévő lányokat és asszonyokat "locsolta" meg. Illatos olajjal kente meg homlokukat, miközben imádságban kérte rájuk a jó Isten áldását és kegyelmeit. Manapság már csak kevés férfi tartja magát a hagyományhoz, és kel útra húsvéthétfő reggelén, hogy az ismerős hölgyeket

kölnivel permetezze. Ráadásul sok nő ki nem állhatja az orrfacsaró pacsulikat, pedig ez mind semmi ahhoz képest, amit nagyanyáink egykor kiálltak a húsvéti locsolkodás kapcsán. Ennek az egész ország területén ismert népszokásnak az eredete messzi korok világában gyökerezik, amikor őseink a víz megtisztító és megújító erejében hittek, s ez a szokás a mai napig megmaradt. A locsolkodás eredetének egyházi magyarázata egyrészt a keresztelésre utal, másrészt pedig arra a legendára, amely szerint a Jézus feltámadását hirdető jeruzsálemi asszonyokat locsolással akarták a zsidók elhallgattatni, illetve a Jézus sírját őrző katonák vízzel öntötték le a feltámadás híret vivő asszonyokat. Az ifjú legények, gyermekek locsolkodása vízzel, kölnivel, rövid versikék kíséretében, adománykérés céljából újabb keletű népszokás, mely falvakban és városokban egyaránt ismert. Bár a keresztény vallás az egész világon elterjedt, a húsvéti locsolkodásnak leginkább csak Közép-Európában jutott kiemelkedő szerep. A húsvéthétfő vízbevető, vízbehányó hétfő elnevezése utal a szokás eredeti jellegére. Egyes helyeken a népszokáshoz híven a bandákba verődött legények a lányokat a kúthoz hurcolták, és egész vödör vízzel leöntötték, nehogy kelések keletkezzenek a lányokon. Más régiókban szervezetterten történt a húsvéti locsolás, öntözködés. A legények már vasárnap este tojást szedtek a lányos házaktól. Másnap reggel pedig az előre megbeszélt helyen szalonnát kaptak, tojásrántottát készítettek, amit el is fogyasztottak. A tojáshéjakat annak a lánynak az ablaka alá szórták, akire haragudtak valamiért, ezután elindultak locsolni. A lányok igyekeztek

elbújni, amelyik „szerencsétlent” azonban megtaláltak, annak nem volt menekvés: a kúthoz vitték és vödörszám hordták rá a vizet.

2016. április 24.

VIRÁGVASÁRNAP

Virágvasárnap a húsvét előtti vasárnap neve, a nagyhét kezdete a keresztény ünnepekörben. Ezen a napon vonult be Jézus Jeruzsálembe keresztthalála előtti vasárnapon. Az ókorban szokás volt a Közel-Kelet országaiban, hogy az arra méltó személyek útját valamilyen módon befedjék. Az emberek mind a négy evangélium szerint megadták Jézus Krisztusnak ezt a tiszteletet. Máté, Márk és Lukács szerint a felsőruháikat az útra terítették és gallyakat vágtak a fákról, János az egyedüli, aki pálmaágakról számol be. A nyugati keresztény egyházak liturgiájában e kiemelten fontos dátum legkorábban március 15., legkésőbb április 18., amennyiben vasárnapra esik. A katolikusoknál a nagyböjt utolsó, legfontosabb hetének kezdete: a napján a templomban barkaszentelést (a magyar néphagyomány szerint rontás, betegség, vihar, jégeső ellen), barkás bevonulást vagy körmenetet szoktak tartani. A keresztény kultúra országaiban ez kiemelten fontos ünnep, melynek hagyományára gazdag népszokáskincs épült. A pálma a győzelem és a diadal jelképe. Ezért az ünnep neve több nyelven pálmavasárnap (latinul Dominica palmarum, németül: Palmsonntag, olaszul: Domenica delle Palme stb.). Mivel az európai országok többségében nincsenek pálmák, az ünnepléskor a pálmaágakat itt gyakran tiszafa, fűzfa vagy más fák ágaival helyettesítették. A katolikus egyházban korábban a vasárnapi szentmisét reggel vagy délelőtt tartották, mivel szombat éjféltől szentségi böjt volt érvényben. A virágvasárnapi szentmise evangéliuma a jeruzsálemi bevonulásról szólt. A barokk korban terjedt el, hogy délután – a nagyhétre való készülétként – oratóriumokat, passiókat adtak elő. A liturgikus reform nyomán ma már a nap bármely szakában lehet szentmisét tartani, így ez a két hagyomány összekapcsolódott a szentmisében. Ennek a következménye, hogy a virágvasárnapi szentmisében két evangéliumi szakasz, a jeruzsálemi bevonulás és a szenvedéstörténet is elhangzik. A változást követve az ünnep hivatalos neve is „*Urunk szenvedésének vasárnapja*” lett. A körmenet is megváltozott: eredetileg valahol a templomon kívül találkoztak, majd a barkák megáldása után vonultak a templomba, jelképezve Jézus bevonulását. Hivatalosan ma is a templomon kívül kell kezdeni a körmenetet, de ez nem mindig van így. Egyházközségeinkben 2016. március 20-án az ünnepen Richárd Atya a Szentmise kezdetén barkát szentelt, majd az egyházközségi kórus előadásában a Passiót hallgathattuk meg.

A szertartáson készült fotók megtekinthetők a [KÉPGALÉRIÁBAN!](#)

2016. március 30.

LÁMPÁS KERESZTÚT

A keresztút (lat. via crucis, via dolorosa) eredetileg az a kb. 1,5 km-es útvonal, melyen Jézus a kereszttel a Praetoriumtól (Gabbata) kiment a Golgotára. Ma olyan ájtatosság, aminek segítségével a keresztény hívek Jézus szenvedéseinek és keresztre feszítésének eseményein elmélkedhetnek. Jézus keresztútjának néhány állomását nagyon korán kövel vagy kápolnával jelölték meg. A hagyomány szerint Jézus anyja és egy-egy tanítvány a föltámadás után naponta végigjárta az úgynevezett szent körutat. A 14. századtól a ferencesek által vezetett zarándokok vagy ugyanezt az útvonalat, vagy a Praetorium-Szentsír közti 14 emlékhelyet (nem egészen azonosak a maiakkal) járták keresztútként. A stációk száma változó volt (7, 12, 14). Varallóban (Itália) 1520 körül 43 stációig bővítették a keresztutat. A 14 stációs keresztút világméretű

elterjedése Porto Maurizio-i Szent Lénárdhoz fűződik: 1731-ben és 1742-ben a búcsúk kongerációja az általa meghatározott formát fogadta el. Ehhez később egy 15. állomást is (Jézus feltámad a halálból) csatoltak sok helyen. A ferences rend volt a legbuzgóbb terjesztője a keresztúti ájtatosságnak, akik „szent circulus”-nak, azaz szent körjáratnak nevezték. Különösen a Porto Maurizio-i Szent Lénárd római ferences tűnt ki a keresztúti ájtatosság terjesztésében és tulajdonképpen ő volt az, aki ezt az ájtatosságot rendszeresítette. Épp ezért a pápák a keresztutak felállításának jogát kizárólag a ferencesekre ruházták, akik esetleg másokat is felruházhatnak e hatalommal.

A gávai Munkás Szent József templom felújítását követően készült el 14 állomáshoz tartozó kereszt, ahhoz stációkép és kis lámpások. Ebből alakult ki a már hagyománnyá vált "Lámpás keresztút". A tavaszi időjárás szelessége vagy változékonysága miatt, ez idáig még nem sikerült az ájtatosságot a templomon körbe elvégezni. Azonban 2016. március 17-én végre lehetőség nyílt minderre. Szentmisével vette kezdetét a délután, majd azt követően indultunk a keresztút járásra. Az elmélkedő imákat az egyházközség tagjai imádkozták, így tényleges közösségivé vált az ájtatosság. Egy szép és lelket melengető, imádságban eltöltött estével gazdagabban térhettek haza a résztvevő hívek.

A Lámpás Keresztúton készült fotók megtekinthetők a [KÉPGALÉRIÁBAN!](#)

2016. március 22.

NAGYBÖJTI LELKIGYAKORLAT

Hamvazószerdán idén, február 10-én vette kezdetét a negyvennapos böjt, melynek során a keresztények húsvétra, Jézus Krisztus feltámadásának ünnepére készülnek. A nagyböjt liturgikus színe a lila, amely jelképezi a liturgiában a bűnbánatot. Ugyancsak a bűnbánat jeleként marad el a nagyböjt egész folyamán a szentmisékben az alleluja, amely a liturgiában az öröm legközvetlenebb kifejeződése; a templomot ez időszakban nem díszíti virág. Az Egyháznak

sajátosan a nagyböjthöz kötődő szertartása a keresztúti ájtatosság, amelyen a hívek mintegy végigkísérik Krisztust a keresztthalála felé vezető úton. A böjt vallásos gyakorlata a bűnbánat, a megtisztulás, az áldozat és a könyörgés fontosságát állítja középpontba, kifejezi az ember Isten iránt tanúsított szeretetét és az érte való áldozatvállalását, melynek fontos részét képezik a mindennapi életben tett jócselekedetek. Az irgalmasság rendkívüli szentévében ezt most leginkább a már említett irgalmasság testi és lelki cselekedetei fejezik ki.

A böjti készülülethez tartozik a lelkigyakorlat is. 2016. március 11. és 13. között Ferenczi Richárd Plébános Atya meghívására egyházközségeink híveinek tartott lelkigyakorlatot fr. Lovász Rajmund OFM ferences szerzetes atya az Esztergomi Ferences Rendház házfőnöke. A háromnapos elmélkedés során, a húsvéti lelki készülülethez kaptunk útmutatást, segítséget. A lelkigyakorlatos Szentmisék előtt, a híveknek lehetőségük volt a szentgyónás elvégzésre is.

2016. március 13-án vasárnap az egyházközségek betegei számára szolgáltatták ki az atyák a betegek kenetét. A betegek szent kenetével és a papok imádságával az egész Egyház ajánlja a szenvedő és megdicsőült Krisztusnak a betegeket, hogy nekik enyhületet és üdvösséget szerezzen; sőt buzdítja őket, hogy szabadon csatlakozva Krisztus szenvedéséhez, szolgáljanak Isten népének javára.

A lelkgyakorlatos Szentmisén és betegek kenetének kiszolgáltatásáról készült fotók megtekinthetők a [KÉPGALÉRIÁBAN!](#)

2016. március 22.

"ENGEDJÉTEK HOZZÁM A GYERMEKEKET..."

Szent Márk evangélista fenti idézete valósult meg a Mindenható Isten kegyelméből 2015. június 14-én a vencesellői Nagyboldogasszony Plébániatemplomban, amikor is ünnepi Szentmise keretében 4 gyermek járult először szent áldozáshoz. Veres Dóra, Tóth Róbert, Mészáros Eszter és Kiss István 4. osztályos tanulók hitoktatójuk és Pélébános atya vezetésével vonultak be a templomba, hogy méltó és illő helyet készítve, első alkalommal

fogadják lelkükbe a legszentebb Oltáriszentségben jelenlévő Jézus Krisztust. Ezt az ünnepi pillanatot szüleik, nagyszüleik, rokonaik és az egyházközségek tagjainak jelenlétében élhették meg.

Az elsőáldozók figyelmébe: Gondolatok az elsőáldozóknak: Egy-két éve, amikor az egyik plébánián, az első szentáldozás előtti szentgyónásukat végezték a gyerekek, az egyik gyerek miután befejezte a gyónását, kilépve a gyóntatófülke ajtaján, így szólt a többiekhez: „Ez jó volt!” Igen. Jó volt. Nem csak azért, mert a jól sikerült szentgyónás mindig öröm, hanem mert: Igen, kereszténynek lenni jó! Jó, mert: hitünk hozzásegít minket ahhoz, hogy felnőve egy rendezett, Istentől megáldott életet tudjunk élni. Jó nekünk, mert a nehézségekben se leszünk soha egyedül, magunkra hagyatva. Mert van egy Istenünk, akihez fordulhatunk, akihez imádkozhatunk. Akit bár nem látunk, mégis tudjuk, hogy ott van mindenhol. Akit tegezhetünk, és akire rábízhatjuk minden örömünk és bánatunk. Aki mint a legkedvesebb édesanya öleli magához gyermekeit, és mint a leggondoskodóbb édesapa, óvja minden lépésünk. Nagyon jó nekünk, mert Ő minden sötétségbe, minden kudarcba képes számunkra fényt és reményt hozni. Nagyon jó, hogy a szüleitek megkereszteltettek benneteket, vállalva, hogy titeket vallásosan fognak nevelni. Szentáldozásotok napja bizonyíték volt arra, hogy szüleitek teljesítették is ígéretüket. Bizonyára sok áldozatot hoznak értetek, gondoskodnak rólatok, nevelgetnek benneteket... de mindamelllett a legszebb tudományra, a szentek tudományára, a mi hitünkre tanítanak benneteket, mint ahogy ezt segítették az elmúlt években hitoktatóitok is. És nagyon jó nekünk, mert végre elérkezett a nap, amikor többé már nem csak kis keresztet kaptok a szentmisében, annak jeléül, hogy Jézus szeret benneteket, hanem az ostyában

hozzátok is eljön vendégségbe, szívetekbe-lelketekbe az Úr Jézus Krisztus. Óriási ajándék. Fel sem tudjuk fogni. De ezt nem is felfogni kell, hanem hinni. Egyszer Szent Lajos francia királyhoz szaladtak a szolgálói és jelentették: “Felség, azonnal jöjjön a templomba, nagy csoda történt! A Szentségtartóban levő nagy ostyában kis gyermek alakjában látható az Úr Jézus!” Tudjátok mit felelt a király?! “Nem megyek! Menjenek azok, akik nem hiszik azt, hogy Jézus valóban jelen van a Szentostyában! Én jobban hiszem ezt, mintha szemmel látnám!” Jézus lakomát készített számotokra. Igaz, nem az otthoni finomságok vannak az oltáron, de annál sokkal értékesebb. Jézus annyira szeretett bennünket, hogy a legdrágábbat adja számunkra: saját Testét és Véréát a szentostya színe alatt. Úgy szeret téged, hogy neked ajándékozza szívét-lelkét, mindenét. De ez a Jézus, aki hidat emel az ember és Isten közé, Ő hív és vár is téged. Szüntelen. Mint ahogy azon a vasárnapon kézen fogva bejöttünk a szentmisére, úgy fog téged állandóan kézen az Úr, és vezet. Ne legyünk hát hűtlenek hozzá! Jézus nem csak abban a szentmisében várt rád, hanem a jövő héten is, és életed végéig minden vasárnapon. Nem véletlen az sem, hogy XVI. Benedek pápa ezt az évet a Hit évének hirdette meg. Egyszer egy elsőáldozásra készülő kisgyerek megkérdezte tőlem, hogy miután elsőáldozó volt, nem kell többet hittanra járnia? Az alapvető hitigazságok elsajátítása nem azt jelenti, hogy én már kész keresztény vagyok. Ezek jelzőtáblák számunkra, hogy Jézussal együtt tudjunk haladni, de a hit megélése ennél sokkal többet jelent. Egy egész életen át tartó tanulást. Kalandos utat, melyen sose fogunk eltévedni, míg az Úr Jézus lesz a társunk.

Az elsőáldozási Szentmisén készült fotók megtekinthetők a [KÉPGALÉRIÁBAN!](#)

2015. július 1.